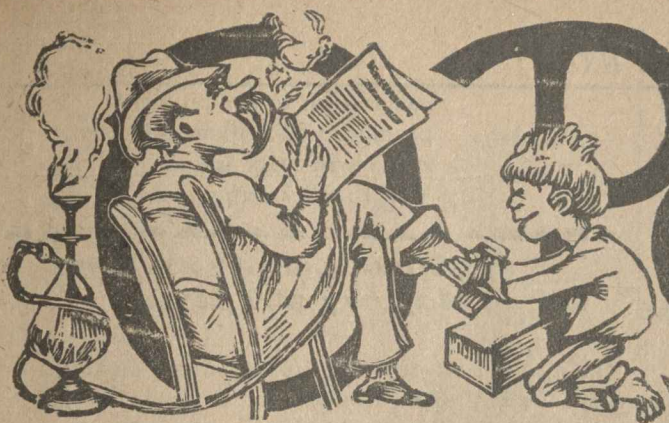

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐὼν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Ἰράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα θυμὸς μέσῃ—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Μι, νὸς Ἀπρίλη δεκαοκτώ,
κ' ἄλλω 'στὴν Πόλιν κάζο φοικτό.

Ἔτος χίλιον κ' ἐννιά κ' ἐννιακόσα,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετώσα.

Χίλια κ' ὄγδονταένα
κ' ὅλα μπουμπουνισμένα.

Τοῦ Χαμίτ ἐκθρονισμὸς καὶ πολὺς ἀναδρασμὸς.

Περικλῆ ρεπουμπλικάνε,
ὁ φοικτὸς Χαμίτ ποῦ νᾶναι ;
Ἐρωτοῦν γιὰ τοῦτον ὅλοι
καὶ ξεραίνονται 'στὰ γέλοια,
καὶ κοντὰ 'στὰ Δαρδανέλια
περιπλέον ξένοι στόλοι.

Αἶμ' ἀνθρώπων πλημμυρίζει
'στ' Ἀδανα καὶ 'στὴν Ταρσόν,
καὶ παληάσκερο γυρίζει
μὲ καταστροφῆς πυρσόν.

Σφάζουν ἀνθρώπους σὰν ἀρνιά,
σὰν βώδια, σὰν κριάρια,
μὲ λάζους, μὲ χαντζάρια.

Καὶ τὸν ἱγφάμε τὸν ντουνηᾶ
μ' αἶμα καὶ πάλι τὸν κυττῶ
καὶ τὴν Εὐρώπῃ χαιρετῶ.

Καὶ πάλιν, Περικλῆ, σφαγαὶ
καὶ σφαζομένων οἰμωγαὶ
καὶ θάνατος καὶ φοικὴ.

Ἐν τούτοις μὲς 'στὸν κοπετὸν
κυττάζω στόλους προστατῶν,
πρὸς οὓς τιμὴ προσήκει.

Ὄταν, φίλε, βλέπῃς τρέμων
πῶς βρυχᾶται ζοφερός,
ἄγριος καὶ τρομερός,
τῆς καταστροφῆς ὁ δαίμων.

Ὄταν ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ
φεύγῃ κόσμος πανοικεί,
καὶ τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν

συνταράττουν πανικοὶ
καὶ λεπτὰ καὶ σπῆττα πᾶν.

Κι' ὅταν μὲ τοὺς ἄλλους ὅλους
βλέπῃς τῆς Εὐρώπης στόλους
καὶ τοὺς ψάλλῃς σὰν γεγές,
τότε πρόσμενε σφαγαῖς
πῶς θὰ ξαναγίνουν κ' ἄλλαις
πρὸ πολλαῖς καὶ πρὸ μεγάλας.

Ὄταν στόλος τῆς Εὐρώπης, Περικλέτο, ξεπροβάλλῃ,
τότε κάποιο θὰ βρεθῇ
Μουσουλμάνικο σπαθὶ
νὰ σοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι.

Ὄταν ἐπιδεῖξεις στόλων
τρομερῶν, κεραυνοβόλων,
σὰν ἡλίθιος ἀκοῦς.

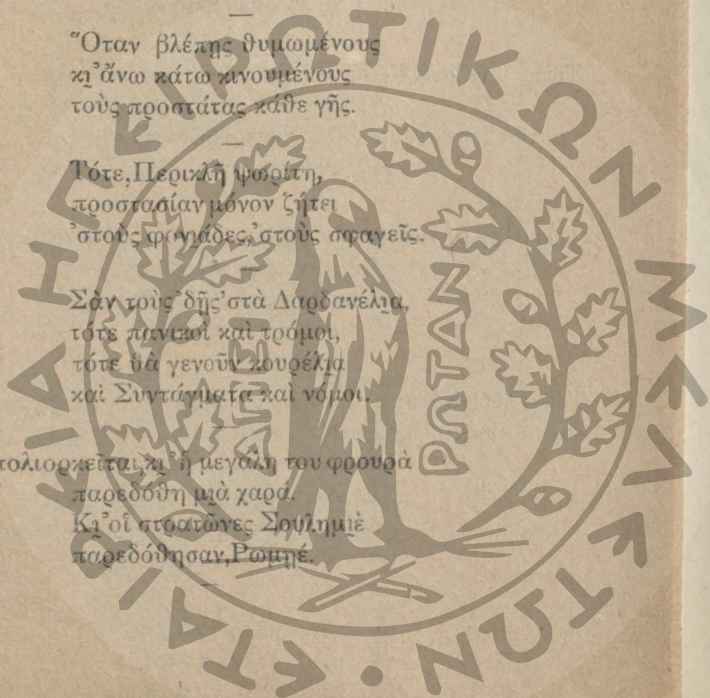
Τότε τρέμε, σκυλομούρη,
τότε κόψε το κουμποῦρι,
τότε πάθε πανικούς.

Ὄταν βλέπῃς θυμωμένους
κ' ἄνω κάτω κινουμένους
τοὺς προστατὰς κάθε γῆς.

Τότε, Περικλῆ φρόνιτε,
προστασίαν μόνον ζῆτε
'στους φονιάδες 'στους σφαγεῖς.

Σὰν τοὺς δὴς 'στὰ Δαρδανέλια,
τότε πανικοὶ καὶ τρόμοι,
τότε θὰ γενοῦν κουρέλια
καὶ συντάγματα καὶ νόμοι.

Τὸ Γυλδὶς πολιορκεῖται, κ' ἡ μεγάλη του φρουρὰ
παρεδόθη μὴ χαρὰ.
Κι' οἱ στρατῶνες Σουλῆμ
παρεδόθησαν, Ρωμῆ.

Σύνταγμα μοναδικόν,
νέον στρατοκρατικόν,
μέγα, δικτατορικόν,
ὄντως Ὁθωμανικόν.

Πανταχοῦ διαλαλεῖται
Σύνταγμα Σεφκέτ Πασσά,
κάθε Στρατηγοῦ φρεσά,
ποῦ Νεότουρκος καλεῖται.

Σύνταγμα Σερασκεράτου,
ποῦ δεσποῦν οἱ στρατοί,
Σύνταγμα τοῦ Κομητάτου,
ποῦ σὲ πᾶσι ριπιτί.

Σύνταγμα μὲ νέας πλάκας,
Σύνταγμα τῆς σακαράκας,
ποῦ τιμᾷ τὴν ἐποχὴ
καὶ βρυχᾷ καὶ ἀλαλάζει...
πέφτουν βόλια σὰν βροχή,
πέφτουν μπάλας σὰν χαλάζι.

Σύνταγμα, ποῦ στρίβει βίδες,
καὶ σὲ Πρέσβεις ἐμπροστὰ
καὶ ἄλλα μοῦτρα σεβαστὰ
πέφτουν κανονιῶν ὀβίδες.

Σύνταγμα, ποῦ τρέχει κόσμος τρομασμένος ἄνω κάτω,
καὶ ὁ Χαμίτ συνεννοεῖται μὲ τὸ μέγα Κομητάτο.

Τώρα λέν πῶς τοὺς γελᾷ,
τώρα λέν πῶς τοὺς κάνει,
τώρα λέν πῶς τὰ χαλᾷ,
τώρα πῶς τὰ ξαναφτεῖναι.

Τώρα τοῦτος τοὺς γελᾷ, τώρα τὸν γελοῦν ἐκεῖνοι,
τώρα λέν πῶς Πατισὰχ σὰν καὶ πρῶτα θ' ἄλομειν.

Τώρα πῶς ἀναχωρεῖ,
πῶς κρυφὰ θὰ δραπετεύσῃ,
μὰ κανένας δὲν μ'πορεῖ
τέτοιο μῦθο νὰ πιστεύσῃ.

Τώρα κλαίοντα τὸν εἶδα,
τώρα λέν πῶς ἐχάθη,
τώρα λέν πῶς ἐθεάθη
σὲ μιὰ ξένη φυλακίδα.

Τώρα λένε σ'τὸ Γιλδίς πῶς μιλεῖ μὲ τὸν Βεζύρη
καὶ μὲ τὸν Σεχουλισλάμη,
καὶ τῶν Συνταγματικῶν Νεοτούρκων τὸ χατήρι
συλλογίζεται νὰ κάμῃ.

Τώρα λέν μὲ δύο σκέψεις ὁ Χαμίτ πῶς ἀμφορρεῖται,
τώρα λέν πῶς ἐπιτρέπεται
ὁ μισὸς στρατὸς νὰ μπῇ
μὲ παράτα καὶ πομπή.

Τώρα λέν τὸ Κομητάτο πῶς τοὺς ὄρκους θ' ἀθετήσῃ
καὶ τὰ συμπεφωνημένα προπετῶς θὰ τὰ πατήσῃ.

Τώρα λέν τὸ Κομητάτο
πῶς τοῦ σκάρωσε δουλειά...
τὴν ἀντίο Καλιφάτο,
μὰς σ'τὴν Κόκκινη Μηλιά.

Κι' ἀπ' ὀπίσω καὶ ἀπ' ἐμπρός
τὸ Γιλδίς πολιορκεῖται,
καὶ ὁ Σουλτάνος ὁ λαμπρὸς
θησαυροῦ πτώμα κείται.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πτώμα γύρω
βλέπεις καὶ ἄλλα θνησιμαῖα,
καὶ ἀνυψόνεται, ρε μπύρο,
σ'τὸ Γιλδίς λευκὴ σημαῖα.

Τούρκοι ῥωτούν καὶ ξένοι ὁ Πατισὰχ ποῦ μένει.

Ὁ Χαμίτ ποῦ γάναι τάχα... τοῦτο πάντων ὁμιλία...
ἄλλοι λέν πῶς πῆγε νάβρῃ τὸν Ἴτζετ εἰς τὴν Ἀγγλία,
καὶ καμπόσοι πάλι λένε σ'τὸ Γιλδίς πῶς τριγυρνᾷ,
καὶ ἄρχισε συνεννοήσεις μὲ τοὺς πορθητὰς ξανά.

Ἡ φρουρά του παρεδόθη, καθὼς θάμαθες καὶ σύ,
κατὰ μίαν φήμεν ὅλη καὶ κατ' ἄλλους ἡ μισή.

Τὸ Γιλδίς τὸ τιμημένο,
τὸ Γιλδίς τὸ δοξασμένο,
τὸ Γιλδίς τὸ ξακουστὸ
τώρα βρίσκεται κλειστὸ.

Νέκρα, τρόμος, ἐρημιά,
πάνε χρόγια δοξασμένα,
δὲν κυττᾷς Χανόμι καμμιὰ
καὶ Κισλάραγα κανένα.

Φεύγουν ἄμοιραις Σουλτάναις,
καὶ περιγρήπισσαις τραγαῖς,
περδικόστηθαις νταριτάναις
καὶ Ὀδαλίσκαις ραδιναῖς.

Ποῦ ζωὴ παραδεισία;
ποῦ σαπφείρων οὐρανοί;
ποῦ καὶ τώρα Κιρκασία;
ποῦ καὶ Γεωργιανή;

Ὅλα στέκουν νεκρωμένα...
ποῦ τὰ τόσα των στολίδια
καὶ τὰ μέτρητα καλά των;

Βλέπω κατὰ γῆς ριγμένα
μπουκαλάκια μὲ φτεγασίδια,
ποῦ βαφαν τὰ μάγουλά των,
καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ φρύδια.

Βλέπω μὴς τὸ πασουμάκι,
βλέπω καὶ ἄλλης τὸ γασμάκι,
καὶ τὰ στέλλω σὲ Μουσεῖα γιὰ κειμήλια τραγά,
Περικλὴ τεμπελχανά.

Τί θὰ γίνουν τούταις ὁλαῖς
ἢ τσακίστραις, ἢ μαριόλαις;
ποῦ θὰ πᾶν ἢ κακομοίραις
γιὰ νὰ ζήσουν τώρα χήραις;

Μπαίνω μέσα σ'τοὺς ὀντάδες, μὰ καμμιὰ κυρὰ γαβροῦ
δὲν μοῦ λέει: μπουγιουρούμ.

Ἐρημον καὶ τοῦτον βρῖσκω, μὰ καὶ ἐκεῖνον τὸν ὀντά,
καὶ Κισλάραγας κανένας δὲν μοῦ λέει: γκέλ μπουρντά.

Μένει σ'τὸ Γιλδίς κυρία
σιωπὴ σινγινῶς ἀγρία.

Κατεβαίνω καὶ σ'τοὺς κήπους... τοῦ τῶν ρόδων των ἡ χάρις;
μήτε κηπουρὸς κανένας, μήτε κανὼν περιβολάρης,
καὶ ἄλλο τίποτε δὲν μένει μὲς σ'τοὺς κήπους γιὰ μπουκέτο
παρὰ τρίβολοι καὶ ἀγκάθια καὶ τσουκνίδες, Περικλέτο.

Παρεδόθησαν φρουροί,
τῶστρησαν καὶ κηπουροί,
καὶ κανένας ἀστρολόγος δὲν ἀπέμειν' ἐκεῖ πέρα
καὶ ὅλοι δύνοντα κυττᾷζουν τοῦ Σουλτάνου τὸν ἀστέρα.

Μὰ καὶ ἐκεῖνο, Περικλέτο, τῶν μαγεῖρων τὸ συνάφι
φεύγει μὲ λυγμούς καὶ πόνον,
καὶ ἔνας ἀπομένει μόνον
γιὰ νὰ δώσῃ σ'τὸν Σουλτάνο τὸ γνωστὸν σικτιρ πιλάφι.

Στοῦ Γιλδίς τὰ περιβόλια
καὶ τὰ μυθικά παλάτια
βρῖσκω Νεοτούρκων βόλια,
βρῖσκω κανονιῶν κομμάτια.

Ποῦ μελφδημάτων ἦχοι;
ποῦ καὶ ἀναβρυτήρια
τόσων ἀντρῶν εὐφροσύνων;

Ὅλοι τοῦ Γιλδίς οἱ τοῖχοι
στάζουν δηλητήρια
σὰν τῶν Βοργιῶν ἐκείνων.

Ὅλα πένθημα τριγύρω, φορικαλέα, σκοτεινά...
ψάχνω νάβρω τὸν Καλίφη, πλὴν Καλίφης πουθενά.
Ποῦ νὰ μένῃ τυλιγμένος μὲ τῆς δόξης του τὰ ράκη;
κάθε τόσο καθαιρεῖται, μὰ δὲν ἔχει χαμπαράκι.

Ὅλον μὲ παγόν' ἢ φρέκη
στοῦ Γιλδίς τοὺς περιβόλους,
τοὺς ὀντάδες, τοὺς μπαξέδες.

Βλέπω καὶ ἔνα καὶ ἄλλο μπρόκι,
ποῦ ψηγαν ἐκείνους ὅλους
τοὺς ἱστορικοὺς καφφέδες.

Ὅλα σήμερα νεκρά...
κλάψε, κλάρα φαλακρά,
τὸν Ἀβδοῦλ Χαμίτ πικρά.

Στὸν Ἀβδοῦλ Χαμίτ συγγνώμη,
καὶ ὁ σκληρότερος ἀκόμη
πρέπει τέτοιο κακομοῖρη
σήμερα νὰ τὸν οἰκτεῖρῃ.

Πῶς κατήντησε καὶ ἐκεῖνος
τοῦ Συντάγματος ὁ κρῖνος;
ὦ δεινὰ δεινὸν μέγαλα.

Πῶς ὀδύρεται σφυρτός,
ποῦ τὸ Σύνταγμα καὶ αὐτὸς
τόφαγε μὲ τὴν κοντάλα;

Στὸν πλανήτην τὸν γελοῖον
μὴ τιμώρῃ, Περικλέτο...
καὶ κακοῦργον μεγαλεῖον
σὰν ξεπέση θοήνησέ το.

Ἐλεος, συγγνώμη οἷκτος,
καὶ ἐγὼ τόσον ἀμειλίχως
καὶ σκληρὰ δὲν τιμώρῃ.

Καὶ κακοῦργους ἐστεμμένους
σὰν τοὺς βλέπω ξεπεσμένους
αὐθωρεῖ τοὺς συγχωρᾷ.

Ψάχνω νάβρω τὸν Καλίφη, πλὴν Καλίφης πουθενά...
ἢ Συγγένους ἀγρίους τὸν καθήρεσε ξανά.
Οἱ Νεοτούρκοι φρονάζουν πῶς χαλᾷ τὰ πιάνα των,
καὶ ὁ σεπτὸς Σεχουλισλάμης,
πρόφην τοῦ Σουλτάνου βλάμης,
μὲ φρεσά καταδικάζει τὸν Χαμίτ εἰς θάνατον.

Τὸν ἐπῆγαν, ὅπως λένε, μυστικά 'στὸ Τὸπ-Καποῦ
κι' ἐκεῖ μέσα κλειδωμένη θὰ τὴν ἔχουν τοῦ λοιποῦ
τοῦ Γ' ὡς τὴν μαλαγὰν, τὴν ὀχιά, τὴν ἄλεποῦ.

Ἔτσι θέλει, Περικλέτο, Γερουσία καὶ Βουλὴ,
πλὴν αὐτὸς παρακαλεῖ
νὰ τὸν πᾶν 'στὸ Τσεραγιάν, καὶ σὲ τοῦτο κλαίων κλέη
μὲ τὸν ἴσκιό τοῦ Μουράτ γιὰ τὸ Σύνταγμα νὰ λέη.

Τρόμος, ἀνατριχίλα, θανάτου καταδίκη...
τώρα ποῦ λὲς τὸν βγάζουν ἀπὸ τὸ Τὸπ-Καποῦ,
τώρα μοῦ λὲν πῶς φεύγει γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη,
τώρα μοῦ λὲν πῶς πάει κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ.

Τώρα τὸν ἐξαφνίζει φωνὴ τοῦ Κομητάτου,
τώρα πηδοῦν' μπροστά του
φαντάσματα πνιγνέτων
κι' ἀνηλεῶς σφαγνέτων.

Τώρα πληγαῖς τοῦ δείχνουν
καὶ σκελετώδεις ρίχνουν
αἱματωμένο χῶμα
'στοῦ Πατισᾶ, τὸ στόμα.

Τὼρ ἄλυσσοδεμένος ἀκούει γύρω κρότο
τρομακτικῶν ἀρμάτων,
τώρα 'στὸ πρόσωπό του νοιώθει ζεστὸ τὸ χνῶτο
τῶν τόσων του θυμάτων.

Τώρα κανεὶς προστάτης, τώρα καμμία σκέπη,
τώρα θαρρεῖ πῶς βλέπει
τὴν Νέμεσιν ἀγρίαν μὲ φάσγαν θανάτου,
κρεμάλαις καὶ σχοιηῶν,
τώρα φωνὴ Ταρτάρων βουίζει μὲς 'στ' αὐτιά του:
κατὰρ' στὸν φονιά.

Μία φρενήρης ἐπιστολὴ τοῦ Περικλέτου 'στὸν Φασουλῆ.

Χθὲς προχθὲς, ἀγαπητέ μου, μοῦπανε καμπόσοι φίλοι
πῶς ὁ Πατισᾶς τεπίλι
μὲ καμπόσους του κηφήνας
εἶναι τὴν ὥρ' αὐτῆς 'Αθήνας.

Ἐθαύμαζε μὲ θάμβος τῶν φώτων τὴν κοιτίδα,
ποῦ πρὸς ἀκμὴν λυσσᾶ,
ὅμως κι' ἐγὼ τεπίλι 'στὸ σκαίτικ-ρὶν τὸν εἶδα
μὲ τὸν Ἐτέμ Πασσᾶ.

Ἐβλεπε νικητὰς ποδαρικῶν ἀγώνων
κι' ἔδειχνε 'στὸν Ἐτέμ τὰ πόδια τῶν συγχρόνων,
πλὴν ἔσπευσα κι' ἐγὼ νὰ δείξω μὲ καμάρι
'στὸν πρόην Πατισᾶ τὸ κάθε μου ποδάρι,
ποῦλε σὰν κουνεγὲς τὴν ὕστερή στιγμή
πῶς νίκησε τοὺς Ρούμ... μεγάλη του τιμὴ.

Μὰ καὶ 'στὰ Τελωνεῖα ζήτησανε μπαξίσι
κι' αὐτοῦ τοῦ φουκαρά,
ποῦ τώρα μπῆρ παρᾶ
δὲν ἔχει, καθὼς λένε, τὸ δόντι του νὰ ξύσῃ.

Ὅμως ὁ συφοριασμένος
'πῆγε καὶ 'στοῦ Ζαχαράτου,

καὶ 'στὰ γέλοια λιγωμένος
ἐβαστοῦσε τὰντερά του.

Καὶ διέταξε καφφέ, καὶ μὲ κέφι περισσὸ
ἔδωσε καὶ 'στὸν Ἐτέμ τὸν καφφέ του τὸν μισό,
καὶ γελῶντας καὶ τι
τοῦλε μυστικά 'στ' αὐτί.

Καὶ Γερουσιῶν ὁμίλους ἐπλησίασε μὲ τρόπον
καὶ τὴν νέαν Γερουσίαν ἤκουσε τῶν μεσοκόπων,
ποῦ μὲ πείσμα συζητοῦσε καὶ γι' αὐτὸν τὸν φουκαρά,
κι' ὁλοένα τὰ γκαρσόνια 'κουβαλοῦσαν νερά.

Ἐδειξ' αἰσθημα μεγάλο καὶ φιλέλληνος ἀγάπη,
'πῆγε καὶ 'στῆς Ἀλυσσίδες καὶ τοῦ 'κάνανε κεμπάπι.
'Αστυφύλακες τὸν 'πῆραν ἀπ' ὀπίσω κι' Ἀστυνόμοι,
καὶ 'στὸν Παρθενῶν ἀνέβη γιὰ μεγάλη μας τιμὴ,
κι' εἶπε 'στὸν Ἐτέμ ἐντόνως: ἂν δὲν μ' ἔρριχναν ἀκόμη,
θὰ τὸν ἔκανα καὶ τοῦτον ὅπως ἄλλοτε τζαμί.

Ἦγες καὶ τοῦ Λαυράγκα ν' ἀκούσῃ τὴν Διδῶ,
καὶ τοῦπανε καμπόσοι Σουλτάνε, πῶς ἔδω;
Κι' ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνους
εἶπε τοιαῦτα σύννους:

Ἀφοῦ τῶν Ἀθηνῶν
δὲν ἦλθε τὸ κοινόν,
ἦλθαμ' ἐμεῖς οἱ Τοῦρκοι νὰ δώσωμε δαὸ φράγκα
κι' ἄφεριμ τοῦ μαέστρου νὰ ποῦμε τοῦ Λαυράγκα.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ γελῶντας: Σουλτάνε κουτεντέ,
οἱ Ρούμ ἔδω πεθαίνουν γιὰ καραγκιόζ-μπερντέ.
Κι' ἂν ἤρχοντο ν' ἀκούσουν λιμπρέτο μουσικό,
θὰ τῶβλεπα σὰν θαῦμα, σὰν κατὶ ξαφνικό,
μὰ τώρα ποῦ δὲν ἦλθαν τὸ 'βρίσκω φυσικό
'στὸν τόπο κάθε τέχνης τὸν ὑπερκλασικό.

Κι' εἶπε τότε κι' ὁ Σουλτάνος: πέτα τὴν Διδῶ, Διονύση...
τὴν παχεῖα τὴν Ἀδριάνα νὰ τὴν βοηθῇς 'στὴν πλύσι,
καὶ νερό γι' αὐτὴν νὰ φέρνης ἀπὸ τὸ Βατραχονῆσι.

Τὸν μαστίζει τὸν Χαμίτ σὰν κι' ἐμᾶς ἀχρηματία
καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ἐτέμ χάφτει μινίγαις 'στὰ Χαντεῖα.
'Ὅπου πάει μὲ φωμὶ τὸν χορταίνουν χάσικο
καὶ καπνίζει δωρεὰν ναργιλέ γραβάσικο.

Ὅλοι τὸν περιποιῶνται, καὶ τοῦ λὲν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
'στὰς κλεινὰς ἰσοτεφάνους μιὰ γιὰ πάντα ν' ἀπομείνῃ,
τοῦ Συντάγματος τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα νὰ σπουδάσῃ,
ποῦ 'μπορεῖ νὰ τὸν παιδεύῃ καὶ νὰ τὸν διασκεδάσῃ,
νὰ τοῦ μάθουν καὶ τὸ σκαίτικ, νὰ τὸν κάνουν φιφτυτοῦ,
πλὴν ἐκεῖνος δὲν ἀκούει καὶ τὸ στρίβει μ' ἕνα φτοῦ,
ποῖν τοῦ τράμ κανένα σύρμα καμμιὰ μέρα τὸν σκοτώσῃ
κι' ἀπὸ χέρι Νεοτούρκων ὁ ταλαίπωρος γλυτώσῃ.

Ἐκλείψης ἄλλος καὶ νέος σάλος.

Ὁ Ρεσσᾶτ ἐφέντης τώρα γίνεται Σουλτάνος... ἔζητω...
τὸν Μεχμέτ κι' ἐγὼ τὸν πέμπτον Πατισᾶ ἀνακηρύττω.
Εἶναι Συναγματικός καὶ μετρίσιος πολὺ
μὰ μοῦ λένε μέσα 'στ' ἄλλα,
Περικλὴ παληοκουφάλα,
πῶς καὶ φιλέλληνοῦς ἀκραφνῆς τὸν τυρπολεῖ.
Ζήτη τοῦ Μεχμέτ λοιπὸν μὲ κανόνια καὶ χαρὰς.
Πατισᾶχιμ τὸς γλασὰ φάνας 'ἐκατὸ φορὰς.